

חולין עג

שחט את אמו ואח"כ חתכה

חכמים	ר' מאיר
מגע טרפה שחוטה	הבשר מגע נבלה

שאלה על ר' מאיר: אמאי? טומאת בית הסתרים היא, וטומאת בית הסתרים לא מטמיא!
תשובה 1: לימא ר' מאיר לטעמיה, דתנן: **שלשה על שלשה שנחלק - טהור מן המדרס, אבל טמא מגע מדרס, דברי ר"מ. א"ר יוסי: וכי באיזה מדרס נגע זה? אלא: שאם נגע בו זב - שיהא טמא מגע זב.**
דחייה: לאו איתמר עלה, אמר עולא: ל"ש אלא שלשה על שלשה שנחלק, אבל שלש על שלש הבאות מבגד גדול - בשעת פרישתן מאביהן מקבלות טומאה מאביהן, הא נמי - בשעת פרישתן מאבר מקבל טומאה מאבר.
תשובה 2: רבינא אמר: בגד - לאו לחתיכה קאי, עובר - לחתיכה קאי, וכל העומד לחתוך כחתוך דמי.
שאלה: כמאן - כרבי מאיר! דתנן: **כל ידות הכלים שהן ארוכות ועתיד לקצצן - מטביל עד מקום מדה דברי ר"מ, וחכמים אומרים עד שיטביל את כולו!**
תשובה: אפילו תימא רבנן - חבורי אוכלין, כמאן דמפרתי דמי, ונגיעי בהדדי.
קושי על רבינא מהמשנה: בשלמא לעולא, היינו דקתני **חתכה**, אלא לרבינא, מאי **חתכה?** **תירוץ:** איידי דתנא רישא חתכה, תנא נמי סיפא חתכה.

וחכמים אומרים מגע טרפה שחוטה.

שאלה: טרפה שחוטה מי מטמיא?

תשובה: אין, כדאבוה דשמואל, דאמר אבוה דשמואל: טרפה ששחטה - מטמאה במוקדשין.

שחט את אמו ואח"כ חתכה

חכמים	ר' מאיר	
מגע טרפה שחוטה	הבשר מגע נבלה	המשנה שלנו
אמר ר' יוחנן: הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה, שהרי שנינו: חותך מן העובר שבמעיה - מותר באכילה, מן הטחול ומן הכליות - אסור באכילה	אמר להן רבי מאיר: וכי מי טיהרו לאבר זה מידי נבלה - שחיטת אמו, א"כ תתירונו באכילה!	הברייתא
אמר ר' יוחנן: טרפה תוכיח, ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה, ואינה מתירתה באכילה.	אמר להן: לא, אם טיהרה שחיטת טרפה אותה - דבר שהיא גופה, תטהר את האבר - דבר שאינו גופה?	הסבר דברי ברייתא - חסורי מחסרא, והכי קתני
אמר ר' יוחנן: הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה, שהרי שנינו חותך מן העובר שבמעיה - מותר באכילה, מן הטחול ומן הכליות - אסור באכילה		

ר' יוחנן לשון 2	ר' יוחנן לשון 1	רשב"ל	
מחלוקת - נבלה/טריפה שחוטה	מחלוקת - נבלה/טריפה שחוטה	מחלוקת	עוברים
דברי הכל אין שחיטה עושה ניפול (לא מנותק - טריפה)	דברי הכל שחיטה עושה ניפול (ניתוק - נבלה)	נבלה/טריפה	אברים
מ"ט דרבי יוחנן אליבא דר"מ (עובר נבלה ואבר טריפה) אבר גופה עובר לאו גופה	מ"ט דר' יוחנן אליבא דרבנן (אבר המדולדל נבלה ועובר טריפה) עובר אית ליה תקנתא בחזרה, אבר לית ליה תקנתא בחזרה		הטעם
	אמר להם ר' מאיר: לא, אם טיהרה שחיטת טרפה אותה, ואת האבר המדולדל בה - דבר שגופה, תטהר את העובר - דבר שאינו גופה?		קושי
	לרבי יוחנן קשיא כי אין אף אחד שמתיר אבר!		

עוד מאמר בשם ר' יוחנן : הכל מודים שמיתה עושה ניפול (אבר מן החי), ואין שחיטה עושה ניפול (טומאת טריפה שחוטה).
הבנת דבריו : במאי עסקינן?

- אילימא באבר דעובר - מיפלג פליגי!
 - אלא באבר דבהמה
- קושי :** מיתה תנינא, שחיטה תנינא!

שחיטה תנינא	מיתה תנינא
<p>נשחטה בהמה (עם בשר ואבר מדולדלים) הוכשרו בדמיה, דברי ר"מ; ר"ש אומר: לא הוכשרו!</p> <p style="text-align: center;">↓</p> <p>משמע גם האבר וגם הבשר אינם מטמאים טומאת נבילה או אבר מן החי</p>	<p>מתה הבהמה - הבשר צריך הכשר, והאבר מטמא משום אבר מן החי, ואינו מטמא משום אבר מן הנבלה, דברי ר' מאיר</p> <p style="text-align: center;">↓</p> <p>שניהם אינם מטמאים טומאת נבילה</p>

תירוץ : אי מההיא, ה"א : מאי הוכשרו – אבשר ולא אאבר

קושי : והא הוכשרו קתני!

תירוץ : מהו דתימא : חד לבשר הפורש מן הבהמה, וחד לבשר הפורש מן האבר, (והאבר עצמו טמא כאבר מן החי)

הסבר התירוץ : ומאי אולמיה דהאי מהאי? סלקא דעתך אמינא, הואיל ומטמא טומאה חמורה אגב אביו - אימא לא ליבעי הכשר, קמשמע לן.